

РЕЦЕНЗИЯ

от проф. д.н. Севдалина Илиева Димитрова
Институт за Научноизследователска и иновационна дейност
в НВУ „В.Левски”-гр. Велико Търново

за научен труд: „МЕНИДЖМЪНТ НА КРИЗИ.
ТЕОРЕТИЧНИ И ПРАКТИЧЕСКИ ОСНОВИ“

Автори: доцент доктор Валентин Пенчев Василев, доцент доктор Димитрина Стефанова и доктор Веселин Черкезов

Динамичните промени в днешното общество, понасящо и положителните, и негативните ефекти от глобализацията, поставящи страните в света не толкова пред „нов световен ред“, а по-скоро пред една „непокойна планета, заслужават сериозно внимание от политиците и обществото. Темповете и сложността на силите, изискващи промяна, са огромни и заплашителни... (Кенеди, П., В подготовка за XXI, С., 1995)“. В отговор на тези предизвикателства, пред съвременните мениджъри на всички управленски нива няма друг избор, освен приспособимост към промените на организационната среда. Още повече, че и учителят на „10 000 поколения“ - китайският мислител и философ Конфуций, казва: „Само най-мъдрите и най-глупавите не се променят.“

Водени от тези мъдри слова и от нарастващите изисквания на обществото за устойчива градска среда, адаптивна на изискванията публична администрация на държавно, областно и общинско ниво, повече от всякога се обуславя необходимостта от поддържане на баланс между ресурси и способности в отговор на възникнали кризи от различен характер. И към всичко това следва да прибавим чувствителността на обществото, като данъкоплатец, по отношение на разходването на публичните ресурси за издръжката на публичната администрация и за решимостта на проблемите, свързани с качеството на тяхната дейност. А основният проблем, по изключително професионален начин е формулиран от авторите на монографията, израз на който е неспособността на публичния сектор „да провежда адекватни на очакванията на гражданите политики“. Обстоятелство, само по себе си показателно за провал и криза във всички сектори на общественно-икономическия и политическия живот у нас. Примерите в това отношение изобилстват. От тук е и амбициозната цел на научните търсения на авторите на монографичния труд да предоставят на непредубедения читател своеобразна методология за ефективен публичен мениджмънт чрез управлението на кризи.

Защитимостта на същата е не чрез унифициране и контрол, а посредством адаптивност към динамичните промени на организационната среда, проява на творчество и споделена власт, даващи представа за т.нар. „партисипативен мениджмънт“, като израз на управлението по резултати.

И всичко това е в потвърждение на думите на друг древен мислител – Сократ, според който „тайната на промяната е във фокусиране на цялата енергия не в запазване на статуквото, а в изграждането на новото.“ В съответствие с това е структуриран и самият труд, чието съдържание е обособено в три глави. Впечатляващ е подходът на авторите при представяне на всяка от темите, свързани с управление на промените в

съвременен организационен контекст с акцент на иновативните подходи за реализация на промените и на тази основа разкриване на причините за съпротива към промяната, факторите на съпротива, подходите и стиловете на управление на съпротивата, като елементи на кризисния мениджмънт.

И тъй като управлението на промяната е в основата на кризисния мениджмънт, в монографичния труд е очертана теоретико-методологическата рамка на кризисния мениджмънт, като са обосновани същностните характеристики и специфика на проявление на ключовите понятия криза, кризисен мениджмънт, кризисен PR. В съответствие с това са изследвани и предизвикателствата, дилемите и важни за кризисния мениджмънт и кризисния PR въпроси в отговор на ефективния кризисен мениджмънт.

Изследвана е и взаимовръзката между екипната форма на работа и ефективният мениджмънт на кризи, акцентите на която са за ролята на екипите в променящата се организационна среда, предизвикателствата пред екипите и влиянието на индивидуалните поведенчески компоненти върху екипната работа.

Чрез систематизирането на теоретико-методологическия фундамент на кризисния мениджмънт в променящата се организационна среда по безспорен начин се дообогатява теорията на мениджмънта и се генерират нови знания за ефективен кризисен мениджмънт чрез управлението на промяната и екипната дейност. Това е и основният научноизследователски принос на представения научен труд.

Добро впечатление и основен научно-приложен принос на монографичния труд е приложеният практикум, съдържащ казуси и въпросници, позволяващи формирането на способности за ефективен кризисен мениджмънт и управление на промяната в организационната среда.

Предложеният труд се отличава със своя академичен стил, разбираемост, оригиналност, неоспоримост на техния професионален и експертен опит и потенциал за приспособимост към промяната, иновативност в обучението и формирането на способности за ефективен кризисен мениджмънт и взаимовръзката му с екипно управление. В потвърждение на това са и проучените и използвани литературни и нормативни източници, посочени в библиографията, чиято научна стойност не търпи възражения. Същите коректно са използвани и цитирани от авторите.

Приложеният труд в края на труда отзиви на водещи ръководители, специалисти и структури, имащи отношение към кризисния мениджмънт на общинско ниво и бизнес структури допълват високата оценка на неговите приноси и неговата навременност в среда на динамични промени и необходимостта от приспособимост към промяната. Още повече, че “Оцелява.... не най-силният, не най-интелигентният, а най-приспособимият към промяната” (Чарлз Дарвин).

Всичко това затвърждава моята висока оценка, убеденост и увереност в интереса, който предложеният труд от авторите ще предизвика у читателя, чувствителен и непредубеден към проблемите на кризиса и неговия мениджмънт.

Считам, че научният труд „Мениджмънт на кризи. Теоретични и практически основи”, е израз на теоретико-изследователската дейност на авторите, техният професионален опит и експертна дейност в областта на мениджмънта на публичната администрация, като с него се запълва празнотата в научното познание. Същият предоставя на всички заинтересовани страни методологическата рамка за ефективен кризисния мениджмънт чрез успешното интегриране на двете взаимосвързани области на управлението – теория и практика, като проявление на знанието и опита.

